

ציודה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציודה לדרך פרשת נח
עלון מס' 109 | תשפ"ג

"ותן טל ומטר לברכה"

ילדים יקרים! ביום שלישי הקרוב - ז' בחשוון נתחיל לומר בתפלת שמונה עשרה: "ותן טל ומטר לברכה"

הרב שחבש כובע פרוה חרפי פחם הלוחט...

בירושלים עיר הקודש כבר עומדים בשלחי חדרש טבת. השמים עצורים וגשמים אין. השמש לוחטת פבתקופת תמוז, מחלת הטיפוס משתוללת בכל מוראה ומפילה חללים.

רבה של ירושלים, רבי שמואל סלאנט זצ"ל, הזמין אל ביתו את הגאונים חברי בית דינו לטכס עצה לקרע את רע הגזרה. החלט לקבץ את ערב ראש חדרש

שבט ליום צום, תשובה וצעקה, לקרא אל ה' להחיש גשמי ברכה. בצהרי יום הצום היו כל בתי הכנסיות בירושלים - של החסידים והפרושים, האשכנזים והספרדים - מלאים מתפללים, ואמירת התהלים והסליחות לא פסקה. אחר הצהרים נתרוקנה העיר. אנשים ונשים נהרו אל הכתל המערבי. גם כל המבואות הסמוכים היו שחורים מרב אדם. השמש מעל להטה מעל הראשים הנשואים לשמים. רבי נטע ירד לפני התבה, לידו עומדים בעלי התקיעה

ומטר לברכה". 31 פעם חזרו הילדים על פסקא זו בקול משוע. הילדים שועו, הגדולים בכו - ונדמה היה כי גם אבני הכתל המערבי בוכות עמם. בקשי הצליחו המלמדים להשקיט את הילדים, על מנת שהחזן יוכל לסים הברכה. ה"אמן" של קהל הנאספים פלח את חלל האויר ועלה השמימה. לאחר התפלה הקהל התפאר לביתו. גם הרב מלבלין צעד אט אט לביתו, והנה, בעוד הצבור במעלה ההר של בתי מחסה, נתכסו השמים בעבים, רעם אדיר הרעיד את האויר, וגשם עז נטה ארצה. ארבות השמים נפתחו לרוחה, וליהודי ירושלים הייתה הרוחה. ה"תורת חסד" צעד בגשם, כשקראשו כובע פרוה חרפי המגן ממטר...

של המהרי"ל דיסקין ושופרות בידיהם. רבי נטע מתחיל לומר פרקי תהלים פסוק בפסוק, ואחר כל פרק אומרים י"ג מדות של רחמים, וקול תרועת השופרות מרעיד את האויר. רבי שניאור זלמן מלובלין (בעל ה"תורת חסד"), שעלה בשנותיו האחרונות לירושלים, הביע רצונו לקחת לתפלת מנחה בכתל, למרות ששרוי היה בצום וחלשתו כבדה. לפליאת הכל, בצאתו מביתו חבש את כובעו החרפי העשוי פרוה עבה, וכך הלך בשרב הגדול לכתל המערבי. כשהגיע לכתל המערבי, החל הקהל להתפלל תפילת מנחה בדמעות שליש. ומשהגיע הש"ץ לברכת "ברך עלינו" ... "ותן טל ומטר לברכה", התחילו ילדי המשב"ר לקרא בקול גדול "ותן טל

בדרך הפרשה

לעתים נדמה לאדם שאם יצליח לרמות ולקבל ממון שאינו כשר דיו הרי שהרויח, לא כן הדבר, לפתע יתגלגלו אליו הוצאות שונות וכדומה, ונמצא כי לא הרויח כלל אלא הפסיד, כל זאת מלבד האסור החמור של גזל. את זהירותם וחרדתם של גדולי ישראל מממון לא

לתדהמת הנוכחים הרבי סרב לקבל את התרומה האדירה לישיבה שהיתה שרויה במצב כלכלי קשה...
 אנו קוראים בפרשתנו על דור המבול אשר נחתם דינם על הגזל - "כי מלאה הארץ חמס" (וי יג) מבאר בתז"ל שאין האדם מרויח מאומה מן הגזל.

חנות דעתו אודות כשרותו של הכסף.
 מנהלי הישיבה הלכו למעונו של רבי נסים, הציגו
 בפניו את פְרְטֵי הספור. לאחר שרבי נסים חקר
 ובדק את הענין הכריע שאפשר לקחת את הכסף.
 הם חזרו לאדמו"ר ואמרו שרבי נסים התיר לקחת
 את הכסף. שאל אותם הרבי מה בדיוק אמר רבי
 נסים? הם השיבו שרבי נסים אמר שאפשר, רק הוא
 הוסיף שהרבי הוא ירא שמים גדול והוא מבין את
 חששותיו אף הדבר מתר. והוסיף, כי אמנם זה לא
 מאד 'גלאט'... כששמע זאת הרבי הוא אמר אני
 מותר על כל הכסף, אני רוצה רק 'גלאט' במאה
 אחוז.

היתה זו גדלות ענקית, כי הישיבה נאנקה תחת
 חובות כבדים, וזה היה דבר שיכול היה להציל את
 הישיבה מקריסה, אף הרבי התעקש שלא לקחת,
 רק כסף שהוא חלק במאת האחוזים!
 (ע"פ 'פניני פרשת השבוע' - רבי אשר קובלסקי)

האדמו"ר בעל ה"באר יעקב" מנדבורנה זצ"ל

כשר, נוכל ללמד מהספור הבא:
 אל משרדי ישיבת נדבורנה בבני ברק הגיע מכתב
 מעורף דין המבשר להם על יהודי שנפטר והותר
 צואה שנותן את כל הונו לטובת הישיבה.

התברר, כי יהודי זה שהיה אדם שאינו שומר תורה
 ומצוות, הוקיר את בית נדבורנה, והוריש סכום
 אדיר למען הישיבה שהיתה אז במצב כלכלי קשה
 מאד. היו לאיש נכסים רבים בתל אביב בשווי עצום
 של מיליוני שקלים רבים, סכום שכזה היה עשוי
 להציל את הישיבה מחובותיה, ואף להעמיד אותה
 על הרגלים למשך שנים ארוכות מתוך רחבות.

אולם, ציון עורף הדין במכתבו, משפחתו של האיש,
 שכאמור לא היו שומרי תורה ומצוות, החליטה
 לתבע את הנהלת הישיבה בדבר הצואה, בטענה
 שלא מסתבר שאביהם יתן סכום עצום שכזה עבור
 הישיבה ואלו למשפחתו לא יתן מאומה.

הנהלת הישיבה עטה על הענין כמוצא שלל רב,
 ולפני שהלכו לסדר את ענין התביעה מול עורף
 הדין והשלטונות החליטו כחסידים נאמנים לשאל
 את פי מורם ורבם. הם נכנסו לאדמו"ר בעל
 ה"באר יעקב" מנדבורנה זצ"ל אשר הישיבה היתה
 אצלו כרכושו האישי והחשוב ביותר, ובדעם שחוב
 הישיבה הוא כחובו הפרטי ספרו לו בהתלהבות את
 כל פרטי הספור.

הרבי שמע את הפרטים ומתוך יראת שמים שבערה
 בו הודיע לנוכחים שהדבר אינו מסב לו שמחה,
 למרות העשר הגדול שנפל על הישיבה, כי הוא אינו
 בטוח שהכסף כשר בתכלית השלמות. הורה הרבי
 שיגשו אל מרן רבי נסים קרליץ זצ"ל וישאלו את

בדרך רבותינו

בשנה הראשונה בה התמנה מרן הראשון לציון,
 רבי עובדיה יוסף זצ"ל, למשרתו, התקבלה בביתו
 הודעה ממשרד הדתות כי זכאית כל המשפחה
 לצאת לחופשה בחנם במלון בטבריה.

בימים אלו חל יום השנה התשיעי לפטירתו של רבנו
 הגדול מרן הראשון לציון רבי עובדיה יוסף זצ"ל, הבה
 נלמד מדרכיו בעמל התורה ונגמילות חסדים.
"אינני יכול לחיות בלי הספרייה שלי"

איננו יכול לחיות ללא ספריו!
ומעולם, מעולם! לא יצא עוד מרן לנפש כלשהוא,
לא בחו"ל ולא בארץ, אפילו לא לחופשה קצרה,
וכך לארץ שנים ארכות!!
מנוחתו – בתורה!!

מרן הראשון לציון רבי עובדיה יוסף זצ"ל

הרבנית ע"ה, שידיעה כמה מסורים כל ימיו, שעוטי ורגעיו של הגר"ע לעמל תורה עצום ומתמשך, ללא הפסקה וללא הרפיה, הפצירה בו והתחננה מאד כי יאות לצאת לחופשה זו, למען יחליף כוחות, ולאור תחנונים אלו נתן הגר"ע את הסכמתו לענין.

נטל עמו מרן את כל הספרים להם יודקק ללמודו, הספרים העמסו על הרכב והמשפחה יצאה לטבריה...

אה כשעתים אחרי שהגיעו למלון, קרא הגר"ע לנהג ובקשו להחזירו הביתה...

מה ארע? האין תנאי המקום נוחים?

"אינני יכול לחיות בלי הספרייה שלי", מצוקתו של הגר"ע היתה ממשית, "אם תביאו לכאן משאית ותעבירו את כל ספרי לטבריה – אסכים להשאיר כה – אינני יכול..."

החפצים נארוזו ומשפחת יוסף חזרה לירושלים. אמנם הפשה חנים, אבל החיים, החיים! רבי עובדיה

להוציא לאותו נשים אמללות 'התר עגונה'. כלומר, פסק שהאשה כבר מתרת להנשא לכל אדם. בלבד הרחום והענק, הקדיש מרן זמנים ארפים מזמנו הקר והמקדש, תשומת לב עצומה ואחריות כבדת ראש לכל מקרה כזה של בת ישראל עגונה, שהרי ח"יה ועתידה תלויים בכה!

בערוב ימיו הבהל פעם מרן לביה"ח, עקב פאבים עזים בלב. הרופאים בבית החולים בדקוהו וקבעו כי הוא זקוק לצנתור מיד.

אה מרן לא הסכים להפנס למחלקת הצנתורים צדו, הוא הודיע כי חיב הוא לחזור הביתה קודם לכן

מדוע בקש מרן לשוב מבית החולים לביתו לשלוש שעות?

בזכות קומתו הענקית של מרן הגר"ע יוסף זצ"ל, הגיעו אל שלחנו השאלות המרפבות ביותר והתיקים המסבכים ביותר של העגונות (עגונה - אשה שאינה יכולה להנשא לאיש אחר, לדגמא כשבפעלה נעדר בגלל מלחמה ואין עדים שראו שמת, והיא נשארת בעגינותה שנים רבות, אלא אם כן מתברר כי ע"פ ההלכה נתן לקבע כי הפעל הנעדר אכן מת).

מכל רחבי העולם הפנו למרן שאלות קשות בענין, שהיו צריכות את ה'כתפים הרחבות' שלו כדי

ל-3 שעות, ויהי מה...

בנו שליט"א התפלא מאוד, ועמל לשכנעו על דחיפות העניין. אך מרן, אף שהתפתל מכאבים, לא הסכים להכניס לצנתור בשום אופן טרם יחזור הביתה ל-3 שעות...

הנותרה ברירה? נהגו של רבי עובדיה הבהיל אותו לביתו, שם חזר הגר"ע לחדרו, שקע ועיו למרות הכאבים הקשים בספרי וכתביו, כתב מה שכתב,

וככלות 3 שעות הודיע כי הוא מוכן לצנתור. "כשתקפו אותי הכאבים בלבי", סח לבני ביתו, "הייתי בעצומה של פתיבת 'התר עגונה', ועדין לא סימתיה. צנתור איננו דבר פשוט בגילי, ואם יקרה לי משהו חלילה, מה יהא על אותה אשה אמללה? חזרתי הביתה והשלמתי את פתיבת ההתר..."
(ע"פ 'שר וגדול')

מעונינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

**רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ושלח אליכם!**

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ